

Introit: *Požehnán bud' Panovník, den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je naše spása. Bůh je Bohem, jenž nás zachraňuje. Je to on, Panovník Hospodin, kdo vyvádí z tenat smrti. (Žalm 68, 20-21)*

Píseň 244

Modlitba

Čtení: 2. Královská 6, 8-19

Píseň 316

Čtení: 2. Královská 6, 20-23

Milí přátelé, bratři a sestry,

máme dnes před sebou příběh, který dokládá to, že Hospodin chrání ty, kteří v Něho doufají. Aramejci ne a ne porazit v boji izraelský národ. Ať táhli jedním směrem, anebo jiným, ať na ně chtěli zaútočit z jedné strany nebo z druhé, Izraelci o pohybu jejich vojsk velmi dobře věděli. A tak byli vždycky připraveni. Aramejský král si říkal, že to snad není možné. Podezřívá lidi ze své blízkosti, že někdo musí izraelskému králi donášet. Že je v aramejském štábu někdo tajným agentem. Pobouřen tedy zavolal své služebníky a dotázal se jich: „**Proč mi neoznámíte, kdo z našich donáší izraelskému králi?**“ Jeden služebník se ale ohradil a řekl: „**Nikoli, králi, můj pane. Je to prorok Eliša, který je v Izraeli. Ten oznamuje izraelskému králi i ta slova, která vyslovíš ve své ložnici.**“ Když jsem nad tím tak přemýšlel, tak mne napadlo, že bychom mohli Elišu představit jako prvního průkopníka v odposlouchávání. Jenže v té době starověké samozřejmě ještě neexistovalo žádné odposlouchávací zařízení a Eliša neměl žádné štenice, které by do ložnice aramejského krále nasadil. O tom, co se ale v králově ložnici šustne, věděl od Hospodina. Vždyť Hospodin vidí do každého lidského srdce, on zná motivy každého člověka. A Eliša zase znal dobře Boží hlas. Mluvil s Bohem a naslouchal Mu.

Když tedy bylo v aramejském táboře „zjištěno“, kdo stojí za tím, že nemohou zvítězit, vyslal aramejský král na Elišu **koně, vozy a silný oddíl**. Na jednoho jediného člověka. Eliša v té době přebýval v **Dótanu**. Aramejské hordy **přitáhli v noci a město oblehli**. První, kdo za časného jitra uviděl to nemilé překvapení, byl Elišův služebník. **Mládenec Elišovi řekl: „Běda, můj pane, co teď budeme dělat?“** Eliša mu ale s klidem odvětil: „**Neboj se, protože s námi je jich víc než s nimi.**“ Jenže mládenec neviděl nic jiného než silnou armádu, svou zoufalou a beznadějnou situaci. Viděl danou realitu a viděl, že z toho se prostě není možné dostat.

Zde bych, bratři a sestry, vyprávění toho příběhu rád zastavil. Máme tady vedle sebe dva muže ve stejně složité situaci. Ten jeden, **mládenec**, začne podléhat strachu a panice. Naproti tomu **Eliša** je v naprostém klidu. Neboť nemá otevřený jen duchovní sluch, ale také duchovní zrak. **On má oči víry. Víry, která vidí dál. Víry, která vidí východisko z jakékoliv šlamastyky.** Jistěže se nám zde nabízí podobnost s tím, co se děje na Ukrajině. Kdy za život jediného muže, za prezidenta Zelenského, je pro zabijáky vypsána vysoká odměna. Tento muž ale neutekl. Nebojí se. Má oči víry. Víry, že ubrání svůj lid, i kdyby ho to mělo stát život. Naproti tomu, jaký to kontrast, mnoho milionů lidí v relativně bezpečném západním světě má obrovský, paralyzující a sužující strach. Mnoho lidí se stalo doslova otroky strachu. Bojí se jaderné války a začínají panikařit. Víte, přesně tohle chce ďábel. Abychom ztratili naději, abychom ztratili víru, abychom podlehli strachu, panice a hysterii.

Je pochopitelné, milí přátelé, že se lidé bojí. Avšak méně pochopitelné je, když se bojí člověk, který vyznává Ježíše Krista svým Pánem a Spasitelem! Tedy křesťan, který zasadil svůj život do věčného Božího království. Ten, který by měl přece vědět, že **i když půjde roklí šeré smrti, že se bát nemusí, že Bůh je s ním**. Křesťan je přece ten, který by měl nejen vědět, ale i hlásat, že ta největší bitva na světě, už byla vybojována na Golgotě! Satan a všichni jeho pohunci už jsou poraženi, i když kolem sebe ještě kopou. Ovšem my, jsme na straně vítěze, pokud jsme ke Kristu tedy skutečně přišly. Nenech se tedy zotročit strachem, dej svůj život Pánu, věř Bohu, a ne svému strachu! Nevyhodnocuj svou situaci podle toho, co vidí tvé oči. Naopak pros Ježíše, aby otevřel tvé srdce, tvůj duchovní zrak. Abys spatřil, že s tebou, tedy pokud doufáš v Hospodina, je celé nebe. Že se nemusíš vůbec ničeho bát. Ve válce se doufá v zachránce, v sílu armád, ale náš zachránce je Kristus! Na tom si stůjme a nikdy nebudeme poraženi!

Eliša v tom příběhu prosil za svého sluhu, aby mu Hospodin otevřel oči. **Tu Hospodin otevřel mládenci oči a on uviděl horu plnou koní a ohnivých vozů okolo Eliši.** Co to bylo najednou za ohnivou armádu kolem Eliši? Byla to Boží armáda. Armáda, kterou nelze vidět pouhým okem. Armáda, které byla mnohem početnější než ta nepřátelská, která reálně vidět byla. Na

tomto příběhu, milí přátelé, můžeme vidět, jak je duchovní svět spojený s pozemským životem. Jak někdy nechápeme na jednu stranu, když se děje nějaké zlo a jak na druhou stranu vidíme neuvěřitelné a šokující vítězství. Na facebooku se objevila v těchto dnech tato zpráva pastora církve ze Lvova: „**Prosím, řekněte svým lidem, že díky jejich modlitbám Bůh skutečně bojuje za nás. Rakety mizí ve vzduchu, aniž by zasáhly naše domy, a nikdo neví, kam se poděly. Nepřátelským tankům dochází palivo, ruské jednotky se ztrácejí, žádají naše místní o jídlo a ptají se na cestu – v tom určitě musí být Bůh, protože máme co do činění s druhou největší armádou na světě.**“ Bůh je s těmi, kteří v Něho doufají. Určitě může být i s těmi, kteří oklamáni svým vůdcem se ocitli uprostřed války, aniž by to věděli. Bůh je s těmi, kteří se k němu utíkají. S těmi, kteří přejdou na Boží stranu. S těmi, kteří neublížíjí.

A to je potřeba, milí přátelé, se také učit rozeznávat. Co je z Boha a co ze Zlého. Dábel bojuje zákeřnými zbraněmi, jak se píše v listu Efezským, používá **ohnivé střely**. Zlých a jedovatých slov, zlých myšlenek, terorem strachu. Avšak je tam také napsáno, co máme použít proti ohnivým střelám toho Zlého. Co je to? **Štít víry!** A ten nepomůže mít někde uložený společně s další zbrojí ve skříni. Není čas být pouhým křesťanem teoretikem. **Je potřeba na sebe vzít plnou Boží zbroj** a postavit se tomu Zlému. Je potřeba se začít modlit modlitby víry. Vždyť můžeme vidět, jak ten Zlý mění taktiku, jak přitvrzuje. Ty ohnivé střely jsou dnes také rakety a bomby. Nejsme, bratři a sestry, pouze v pozemské válce. Je potřeba si uvědomit, že každá válka se musí nejprve vyhrát v tom světě duchovním. A tak si dnes znovu uvědomuji, jak výstižná jsou slova textu písně Sváti Karáska: **Byl boj na nebi, s drakem rval se Michael, ... drak na zem z nebe je svržen, ten boj na zemi trvá dál. Mezi dobrem, mezi zlem, je boj na zemi. A den, co den se všichni rvem, je boj na zemi...** Jaký je náš boj na zemi? S čím bojujeme? **Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem!** Tak praví Písmo. Nedej se přemoci strachem, ale modli se. Nedej se přemoci hněvem, nýbrž **miluj i své nepřátele!**

V tom Elišově příběhu máme jednu velmi krásnou věc. Eliša se modlí k Bohu: „**Raň tento pronárod zaslepeností!**“ **I ranil je Hospodin zaslepeností podle Elišova slova.** Oslepené aramejské vojsko odvede sám Eliša, jakože za Elišou, ale přitom je dovede do města Samaří do zajetí. A co chce udělat Izraelský král? Nejráději by všechny zajaté nepřátele pobil. Avšak co řekne Eliša? „**Nepobíjej. Což jsi je zajal svým mečem a lukem, abys je pobil? Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí. Pak ať jdou ke svému pánu.**“ Se zajatým nepřítelem se nabízí skoncovat. Pomstít se. Jenomže k čemu vede pomsta? K přilévání dalšího oleje do ohně. K odvetě. Ruský prezident Putin vzpomíná na staré rány, které Ukrajinci Rusům udělali za 2. světové války. Že byli s nacisty. A je v tom kus pravdy. Jenže tito lidé, ani těm, kterým bylo ublíženo, už dávno nežijí. Není lepší za tím udělat tlustou čáru a nezabíjet dále nevinné? Vezměme si příklad z toho dnešního příběhu. Nepřátelé nebyli zabiti, nýbrž se jim dostalo náležité péče, byli nasyceni a bez jakékoliv újmy posláni zpět ke svému králi. A k čemu to vedlo? Biblická zpráva uvádí, že **aramejské hordy už nikdy nevpadly do izraelské země.** Tady v tom, máme, milí přátelé, nádherný návod k hlubokému oboustrannému odpuštění a smíření. Nejen pro válku. Ale právě i pro naše osobní vztahové války, které neustále nepochopitelně vedeme. A zpíval o tom ten Sváťa Karásek: **V srdcích mužů, v srdcích žen, je boj na zemi. Ten drak musí být přemožen, je boj na zemi.** Jak přemoci ty své draky? Mluvili jsme o tom v létě na táboře i na bohoslužbách. Skrze Pána Ježíše Krista, skrze poznání svého bídného srdce. Jak zpíval Sváťa dál: **Často musím uznat sám, že ten svůj boj prohrávám, vždyť to zvíře pitomý, ztupilo mi svědomí.** Jak je na tom tvé svědomí? Je taky ztupené, že si připadáš takový nanicovatý? Anebo je naopak zasažené, že si připadáš nevyléčitelně prolezlý zvráceností, že máš pocit, že nesmíš už k Bohu ani pohledět? Pokud si takhle připadáš, pak máš šanci, než kdybys byl ztupený. V té písni se ještě zpívá: **Když Ježíš na tvé straně je, boj s tebou drak prohraje...** Ježíš je na straně těch, kteří v Něj věří a kteří ví, že Jej potřebují! On na tvé straně je a chce být. Jsi ale na Jeho straně ty sám? Pojd'me k Němu, neboť On se nás zastal. Amen. Modlitba píseň 759 (1-4) Večeře Páně (písně 759, od 5. sloky, dále 358, 380)

Slovo poslání: Matuš 5, 43-45

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Amen

Píseň 748